

Romeo

Auteur: T.D. Terborg
Vormgeving: T.D. Terborg
ISBN: 9789402114690
© T.D. Terborg

Romeo

T.D. Terborg

No.0 Voorwoord

Ik was al bijna klaar, nog een hoofdstuk of twee voordat ik de spelling zou gaan controleren. Zelf ben ik wel het type dat de dingen waar ik aan begin ook echt afmaak, maar ik vroeg me steeds meer af waarom ik nog door zou moeten gaan. Het was immers begonnen als een manier om verdriet te verwerken, een zwart boek. Gelukkig waren er wel zo nu en dan momenten waarop ik even herinnerd werd aan waarom ik het allemaal deed. Zoals gisteren. Ik kreeg een bericht dat ik eerder moest beginnen op het werk dus ik had geen tijd meer om te eten. Later op het werk zocht ik een stil momentje om toch even mijn ontbijt in te halen maar dat werd na een paar happen onderbroken. Vervolgens was het de hele dag druk en kon ik pas tegen sluitingstijd even uitrusten. Na de sluiting was het koud buiten, ik moest lang wachten op de bus en kon niet wachten om naar huis te gaan. Ik zat er doorheen.

Dat alles veranderde toen ik de bushalte benaderde en werd bekeken door een stelletje. Ze waren bezig met elkaar en het moment dat ik ze voorbij liep, zag ik ze in mijn ooghoek gezellig verder gaan. Om nou te zeggen dat ik ze in de gaten hield gaat wat ver, maar ze vielen me wel op. Ze zaten continu aan elkaar, een hand in broekzakken, handen door haren, vingers op lippen... In het Engels heeft men er een term voor; 'PDA' ofwel 'Public Display of Affection'. Mensen kunnen zich eraan ergeren, wat ik me goed kan voorstellen, maar ik vind het mooi. Zo excentriek als hen zou ik het misschien niet doen, maar zien hoe mensen alleen

maar oog voor elkaar hebben; prachtig. Zij waren niet bezig om anderen ervan te overtuigen dat ze bij elkaar hoorden, maar de liefde droop ervan af. Dat was één deel. Toen mijn bus er eindelijk was, wat toevallig ook de bus was die het stel moest hebben, wist ik dat het niet lang meer zou duren voordat ik thuis zou zijn. In de bus was het druk. Er was een groepje jongeren ingestapt die – om het genuanceerd te zeggen – niet veel rekening hield met anderen. Hoewel ik me kan storen aan dat gedrag, hebben ze me wel iets in laten zien. Een paar haltes verder stopte de bus waarna er een meisje opstond. Een hartstikke-verschrikkelijk-ongelofelijk mooi meisje met een volle bos krullen, karamel getinte huidskleur en een lichaam waar je ‘u’ tegen zegt. Nadat de deur van de bus openging, stond er een jongen vanuit de bushalte op. Ik, en schijnbaar ook al die jongens in de bus, keken naar die jongen omdat hij leek in te stappen. We hebben hier de gewoonte dat we willen weten wat voor vlees we in de kuip hebben, of in dit geval wie er allemaal in de bus zit. Die jongen kwam een beetje lomp over. Tot ieder zijn verbazing bleef de jongen de bus uit en opende zijn armen om dat mooie meisje dat uit de bus liep te verwarmen met een kus op de lippen en een stevige omhelzing.

‘Noh, hoe dan?’

‘Hij heeft het goed voor elkaar.’

‘Zag je dat, zag je dat. Hij was – jou favoriete bijvoeglijke scheldwoord hier – blij om haar te zien.’

‘Als hij haar kwijtraakt ga ik direct contact maken met haar.’

‘Als hij haar kwijtraakt kan hij beter stoppen of zo. Nooit gaat HIJ meer iemand vinden als HAAR.’

Die jongens maakte er geen geheim van dat ze het raar vonden wat ze net gezien hadden en ook ik zat even met verbazing te kijken. Dat was deel twee van mijn motivatie die dag.

Negen van de tien liedjes die ik heb geschreven gaan over liefde. Over het hebben ervan, over het missen ervan, over hoe erg ik het haat en over hoeveel ik ervan houd. Romeo gaat over liefde en het doet me veel om het erover te hebben, erover te schrijven en het uiteindelijk met mensen te delen. Die jongens in de bus zijn in mijn ogen representatief voor een hele grote groep mensen, omdat ze lieten zien dat ze verbaasd waren over iets wat eigenlijk, als we geen vooroordelen zouden hebben, heel normaal is. Bij de eerste dag op de middelbare school moesten wij vertellen wat onze hobby's waren en ik vertelde dat ik gedichten schreef. Een meisje, dat later een goede vriendin werd, vertelde mij, dat het eerste dat ze zei toen ze thuis kwam was: 'mam, er zit een neger in de klas die houd van dichten.'

Over de titel hoefde ik niet lang na te denken. Ik wilde een titel die liefde betekende en als je het hebt over Romeo en Juliet weet je dat het over liefde gaat. Juliet heb ik weg gelaten omdat ik wilde laten zien dat het een verhaal was over hem. Laten zien wat zijn opvattingen zijn over dit onderwerp. Dat niet alleen meisjes en vrouwen van liefde kunnen houden. Dat er ook jongens en mannen zijn die romantiek belangrijk vinden, zonder per definitie 'van de andere kant' te hoeven zijn. Een verhaal van hem. Van een jongen die verliefd is op liefde.

No.1 Sorry

'Zullen we naar boven gaan?' Vroeg hij.

Zoals gewoonlijk zaten ze languit op de bank bij haar thuis. Ze knikte ja, stond op en deed de televisie uit. Ze liep richting de trap en hoorde hem nog net zeggen dat hij eerst even naar de toilet zou gaan. De stemming stond op onweer en je kon bijna vanaf haar gezicht lezen dat er iets zou gebeuren waar ze helemaal geen trek in had. Ze zou het hem vandaag eindelijk vertellen. Hij was zich van geen kwaad bewust. Nietsvermoedend had hij een hele andere bedoeling met zijn vraag.

'Gelukkig zei ze ja...' Dacht hij. '...het is al een tijdje geleden.' Hij sprak zichzelf nog even wat moed in en na drie keer schudden liep ook hij naar boven. Op de trap sloeg hij een aantal treden over om zo sneller boven te komen, maar toen hij boven kwam wenste hij dat hij dat niet had gedaan. Ze lag op bed en haar gezicht drukte geen plezierige stemming uit. Hij wist niet wát er aan de hand was, maar het kon niets goeds betekenen. Ze waren in de middag nog gezellig de stad in geweest, maar haar stemming leek honderdtachtig graden gedraaid te zijn.

'Misschien is ze gewoon moe.' Dacht hij nadat hij naast haar ging liggen. Gewoon even liggen, niets meer en niets minder.

Hij vond het altijd fijn om bij haar te liggen. Warm in haar armen, alsof de hele wereld van hem afviel. Vandaag was niet anders. De laatste tijd ging het niet geweldig tussen hun, maar daar op het bed voelde het altijd zoals het moest. Toch was vandaag er iets. Iets wat niet goed voelde. Hij keek

haar aan en dacht na over wat zij aan het denken was zoals hij wel vaker deed. Vaak was dat tevergeefs want als hij dan aan haar vroeg wat ze dacht zei ze altijd 'ow, aan niets'. Hij liet het maar voorbij gaan, nog steeds hopen dat het slechts de vermoeidheid was. Een rustig en vredig moment in haar armen werd verstoord door een geluid waar hij niet geheel onbekend mee was. Ze huilde. Eerst even een kleine snik, maar kort daarop was ze niet meer te houden.

'Wat is er schat?' Vroeg hij met zijn meest lieve stem om te voorkomen dat ze zich aangevallen zou voelen.

Ze gaf een twijfelend antwoord.

'Ik wil je het wel zeggen, maar je gaat boos worden.'

'Nee schat, je kan me alles vertellen, dat weet je toch. Ik wordt niet boos. Ik beloof het.' Dat is wat hij zei, niet wetende wat ze wilde vertellen. Ze keek hem nog even aan voordat ze haar mond open deed.

Hij deed een poging te geloven dat ze wat anders zei en hoopte dat hij haar door het snikken en haar tranen niet goed verstaan had. De boodschap was echter luid en duidelijk. Je kon aan haar stem horen dat ze zich schuldig voelde.

'Ik weet niet of ik nog verliefd ben.'

Zijn hart stond even stil. In zijn hoofd probeerde hij de situatie voor zichzelf te schetsen. Iedereen is bekend met het fenomeen dat je je hele leven voorbij ziet flitsen, vlak voordat je dood lijkt te gaan. Hetzelfde had hij op dit moment met hun relatie. Ongeveer twee jaar geleden was het allemaal begonnen. Ongeveer twee jaar waren ze nu bij elkaar. Zoveel hadden ze samen al meegemaakt. Bovendien hadden ze al plannen voor later. 'Eén of twee kinderen.' Zei zij altijd. Hij liet doorschemeren dat een derde ook nog wel

welkom zou zijn. De discussies die ze hierover hadden waren meer bedoelt als een teken dat ze later ook met elkaar wilde zijn. Het gesprek eindigde dan ook vaak met de woorden 'maak je geen zorgen, voorlopig hoef ik nog geen kinderen'. Het einddoel was in ieder geval in zicht. Laatst keken ze voor de grap naar wat betaalbare huizen en onvermijdelijk waren er ook hierover discussies. Het ging er uiteindelijk niet om wie er gelijk had, of wie het meest redelijk was, maar dat er over gesproken werd. 'Later' was een begrip dat ze niet meer konden gebruiken zonder elkaar erbij te betrekken. Als hij ooit een kantoor zou hebben met een foto op zijn bureau, zou dat een foto zijn waarin zij stond met één, twee of zelfs drie kinderen. Het zou perfect zijn.

'En nu dit?' Dacht hij. De woorden die ze sprak waren glashelder, maar hij kon of wilde deze maar niet begrijpen. Hij keek naar haar, maar zag ook dat zij zich niet uit deze situatie wist te redden. Ze had niet verwacht wat voor impact het zou hebben, maar ze kon er niet langer mee rondlopen. Ze wisten beide niet wat ze moesten doen of zeggen. Zij bleef huilen terwijl hij van binnen kookte van woede. 'Boos' dat was hij zeker, maar niet op haar. Hij concludeerde dat hij dit alles aan zichzelf te danken had. Hoe kon hij dit laten gebeuren? Wat had hij verkeerd gedaan? Niet genoeg laten zien hoeveel hij van haar hield? 'Nee...' Dacht hij. '...ze zei dat ze niet meer verliefd is, dan ligt het toch aan haar?'

Hij wist het niet meer. Niets wist hij meer behalve het feit dat er iemand op een reactie zat te wachten die hij nog niet klaar had staan. Er kwam toen een vraag bij hem naar boven.

‘Hoe lang al?’ Hij durfde het niet te vragen omdat hij bang was voor het antwoord. In eerste instantie dacht hij aan een maand. Een maand lang hadden ze elkaar niet meer ‘ontdekt’ om het zo maar even te noemen. Bij de gedachte van een maand kreeg hij al de kriebels, laat staan dat dit al langer dan een maand speelde.

‘Waarom heeft ze me niet eerder iets verteld of signalen afgegeven? Het leek juist beter te gaan. Of heeft ze me dan al die tijd voorgelogen?’ Zei hij in zichzelf. Hij vond het niet eerlijk. Al die tijd had hij alles gegeven, alles gedaan om haar gelukkig te maken. Ze had haar trots, maar hij had niet gedacht dat ze zo iets voor hem zou verbergen. Het is niet dat het uit het niets kwam. Ze kwamen net uit een periode waarin het niet geweldig was, maar hij dacht juist dat het nu wat beter ging.

‘Was ik dan zo naïef?’ Dacht hij. Toch vond hij het raar aangezien ze nooit iets gezegd heeft. Nooit heeft ze het erover willen hebben met hem, in een poging om er samen aan te kunnen werken. Tot nu, nu het misschien al te laat is. Haar woorden galmde nog na in zijn hoofd.

‘Ik weet niet of ik nog verliefd ben.’

Het nieuws kwam binnen als een mokerslag. Dat ze aan wat dingen moesten werken, dat kon hij begrijpen. Dat ze niet meer verliefd was, dat niet. Er waren zoveel dingen die hij wilde zeggen.

‘Wat nu?’, ‘Is er een ander?’, ‘Wat doe ik fout?’ en ‘Is het nu over?’ Was slecht een selectie van vragen die door zijn hoofd spookten.

‘Oké.’ Zei hij na een poos na te hebben gedacht. Na een stilte van een paar minuten, die een eeuwigheid leken te duren, kwam er niets anders uit.

‘Oké,’ Zei hij opnieuw waarna hij nu rechtop ging zitten en uit het bed wilde stappen.

‘Nee, ga alsjeblieft niet weg.’ Zei ze terwijl ze hem beetgreep en hem tegen probeerde te houden.

Als hij het spoor niet al bijster was, zorgde deze opmerking daar hoogstpersoonlijk voor.

‘Eerst zegt ze dat ze niet meer verliefd is en dan opeens mag ik niet weggaan.’ Zei hij in zichzelf terwijl hij de puzzelstukjes bij elkaar probeerde te leggen. Met tegenzin ging hij weer op het bed liggen.

‘Ik weet het ook niet.’ Zei zij. ‘Het is ook nieuw voor mij. Het lijkt alsof ik iets mis. Ik voel ‘het’ de laatste tijd niet meer. Ik probeer het, echt waar. Ik probeer zo hard het gevoel te vinden...’

Hij wist niet wat hij moest doen, hij had haar nog nooit zo gezien.

‘...maar het lukt niet. Ik heb hier nachten om wakker gelegen.’

Hij begon zich schuldig te voelen omdat hij zich realiseerde dat hij de oorzaak was van dit alles, althans zo dacht hij.

‘Als ik me vertrouwelijker had opgesteld had ze het niet hoeven opkroppen en dan...’

Zijn gedachte werd verstoord doordat ze haar verhaal vervolgde.

‘Het klinkt misschien raar na wat ik net gezegd heb, maar ik wil je hoe dan ook niet verliezen. Wat er ook gebeurt, ik wil niet dat je uit me leven verdwijnt. Ik weet nu alleen niet op welke manier. Het spijt me.’

Hij stond opnieuw met een mond vol tanden en dacht dat het maar het beste was om niets te zeggen. Na opnieuw een lange stilte verwachtte ze toch een reactie.

‘Zeg nou iets.’

‘Wat wil je dat ik zeg.’ Zijn woorden kwamen eruit met enerzijds woede en anderzijds frustratie. ‘Moet ik zeggen dat ik van je hou? Wil je dát horen? Ik wil je niet kwijt, dat weet je. Mijn toekomst die zie ik met jou, desnoods met jou alleen. Ben je het nog niet zat om te horen dat jij meer dan een deel van mijn leven bent, dat jij alles voor mij betekend?’ De tranen liepen nu ook over zijn wangen.

‘Ik weet het niet.’ Zei ze opnieuw. Hij bleef nog even liggen om niet veel later toch het bed uit te stormen. Zonder aarzeling kwam ze hem achterna.

‘Je bent toch niet meer verliefd, wat doe ik hier dan nog?’ Hij begon steeds luider te praten en zij steeds harder te huilen.

‘Ik weet het niet, oké.’ Bleef ze herhaaldelijk zeggen.

In de hoop dat hij gevangen zat in een boze droom liep hij de trap af met de intentie om ervan af te vallen. Hij wist niet met deze emoties om te gaan en dwaalde met zijn gedachtes af naar een donker plekje. Het hoefde van hem niet meer. Hij wilde liever geen leven, dan een waarin zij niet voor zou komen. Dit had hij haar al meerdere malen duidelijk gemaakt en hij was iemand die het motto ‘acties spreken luider dan woorden’ had kunnen bedenken. Ze liep hem achterna. Daar stonden ze dan, in het halletje op de eerste verdieping van haar huis. Nog één trap te gaan. Het liefst wilde hij de snelste weg naar beneden vinden om uit zijn lijden verlost te zijn. Zij stak daar echter een stokje voor waarna ze hem voor gek uitmaakte. Happend naar adem ging hij op de grond liggen. Zij zat naast hem op de trap.

‘Dit is precies de rede dat ik je het niet wilde vertellen...’ Zei ze. ‘...ik maak je helemaal kapot. Ik heb je beloofd nooit bij

je weg te gaan. Nooit te zijn zoals die andere meisjes die je kapot gemaakt hebben. Het spijt me.'

Nu kwamen bij hem de emoties ook naar boven.

'Het is niet eerlijk. Ik doe alles wat ik kan en kijk wat ik krijg. Voel je dan helemaal niets meer voor me. Hou je niet meer van me?!'

Door haar tranen heen, bleef ze maar zeggen dat ze niet wist wat ze moest. Hij werd wat kalmer, maar weigerde de situatie te accepteren zoals hij was. Hij beseftte dat ze er niet uit zouden komen met enkel woorden en er maar één ding op zat. Hij leunde naar haar toe, zodat hun gezichten aan elkaar gespiegeld waren en ze de emoties in elkaars ogen konden lezen.

'Zoen me NU!' Zei hij toen hij haar wat hardhandig vastpakte.

'Zoen me nu en zeg dat je niets meer voor me voelt.' Hij zocht zijn weg naar haar lippen en vond ze, maar op het moment dat hun lippen elkaar raakte, draaide ze weg.

'Oké.' Hij was heel kortaf en het gevoel dat er nog iets te halen viel stroomde zijn lichaam uit.

'Als je me niet eens meer een zoen kan geven dan weet ik genoeg.' Hij stormde naar beneden en deed zijn schoenen aan. Ze kwam hem niet meer achteraan, het leek alsof ze de strijd had opgegeven. Hij pakte zijn jas en een klein, plastic tasje dat hij mee had genomen. Een nieuwe tandenborstel omdat zijn oude, die bij haar lag voor als hij bleef slapen, aan vervanging toe was. Zijn tranen wisten inmiddels de weg naar beneden goed te vinden. Ondanks dat ze nog steeds boven was, hoorde hij haar nog wel huilen.

'Wat heeft het voor zin als ze niet meer verliefd is.' Dacht hij en koos ervoor om haar te laten zitten en naar huis te gaan.

Toen hij op het punt stond om zijn tocht naar buiten te vervolgen schreeuwde hij de vier bekende woorden naar boven: 'Ik hou van je!' Hij deed de deur open en smeed hem achter zich dicht.

Hij was wat opgelucht dat het regende.

'Nu zal tenminste niemand me raar aankijken omdat me gezicht nat is.' Dacht hij. In zijn woede struikelde hij bijna over een paar los zittende tegels. Hij liep naar de bushalte om de eerstvolgende bus naar huis te nemen. Het duurde niet lang voordat de bus kwam, maar de buschauffeur zou zonder hem vertrekken.

'Wat doe ik nou, ik ga het zo niet laten eindigen. Ik hou van haar. En zij van mij. Dat weet ik. Als ik haar moet laten zien waarom ze van me zou moeten houden, doe ik dat met plezier.'

De regen was nog wel aanwezig, maar hij voelde deze niet meer. Het begon met snelwandelen, maar voor hij er erg in had, rende hij terug richting haar huis. Hij belde aan en zij deed niet veel later open. Hij pakte haar beet en wilde haar zoenen, maar zag al snel dat ze achteruit deinsde.

'Ik kan dit nu niet.'

Hij liet haar los en keek haar met bedroefde ogen aan, om vervolgens het laatste woord dat ze die avond tegen hem zou zeggen aan te horen:

'Sorry.'

No.2 Hij

Hij heette Ezequiel en zijn vrienden noemden hem precies zo omdat zijn naam moeilijk – op een leuke manier – was af te korten. Ezequiel was een ijverige jongen van zeventien jaar. Hij was hard op weg naar het tweede jaar van zijn HBO opleiding waarvan hij zijn propedeuse bijna in bezit had. Op de opleiding was hij een van de jongste en vond het af en toe lastig om zijn draai te vinden. Dit kwam echter wel goed, sommige keken zelfs naar hem op. Hij was immers veel verder dan andere op die leeftijd. Dit deed hem goed, maar hij voelde zich niet altijd even op zijn gemak. Hij was een buitenbeentje. Altijd degene die geen zin had in dingen waar anderen helemaal enthousiast van werden. Hij stond eens bij een groep jongens die aan het uitweiden waren over horloges. Hoe groter, hoe beter en hoe duurder, hoe stoerder. Ezequiel keek naar zijn linkerarm en zag een simpel armbandje van een stukje touw. Hij had er een in het groen, zijn favoriete kleur, en hetzelfde bandje had hij aan haar gegeven, maar dan in het roze. Het gaat wat ver om te zeggen dat hij minder materialistisch was dan hen, maar hij vond het door deze kleine dingen soms heel moeilijk om mee te praten over dingen die anderen interesseerde. Iedereen die hij daar kende hield hij ook daar. School en het leven buiten school waren voor hem twee aparte dingen en zouden hoe dan ook gescheiden blijven. Soms vond hij dit wel jammer, want thuis stond er niemand op hem te wachten. Hoewel hij nog thuis woonde, was dit voor hem meer een onderkomen dan een thuis. Natuurlijk, hij had zijn ouders en zelfs een zus en een broertje, maar dat maakte het niet beter voor hem. Hij voelde zich thuis te vaak alleen. Vrienden had hij wel, maar deze zag hij nauwelijks. De

online wereld van sociale media en instant messaging was dé manier om toch in contact te blijven. Via verschillende media bleef hij met hen in contact. Het was helaas niet wat je mag verwachten van 'vrienden'. Zijn vrienden kwamen voornamelijk naar hem toe als ze problemen hadden. Sinds kleins af aan was Ezequiel de praatpaal van de groep. Dit vond hij helemaal niet erg, in tegendeel zelfs. Hij vond het fijn te weten dat veel mensen hem konden vertrouwen. Bovendien had hij het grootste plezier in het helpen van andere mensen. Als hij anderen kon helpen hun leven een beetje beter te maken, vergat hij hoe diep hijzelf in de put zat. Het gaf zijn leven betekenis. Zolang hij andere mensen maar kon helpen zag hij de zin van het leven in. De afgelopen tijd zag hij minder mensen vragen om zijn wijsheden. Dit kwam door de overstap van middelbare school naar het hoger beroeps onderwijs, althans zo dacht hij. Vijf jaar had hij daar gezeten. Dat zijn vijf jaren waarin vrienden gemaakt zijn. Hoewel iedereen op het eind van het laatste jaar zegt 'we houden contact' is daar in de praktijk weinig sprake van. Zo ook bij Ezequiel. Hij had wel een groep vrienden die hij nog wel eens sprak, maar het initiatief kwam voor zijn gevoel te vaak bij hem vandaan. Enkele keren had hij het initiatief overgelaten aan zijn 'vrienden' maar zag vervolgens dat ze één voor één afhaakte.

Maar goed, de mensen die hij nog wel overhad sprak hij af en toe en hij was hier tevreden over. Liever echte vrienden af en toe spreken, dan iemand die niets voor je betekend de hele tijd spreken. In de liefde was Ezequiel een heel ander persoon. Hij was blij en altijd vrolijk als hij bij zijn liefde was. Dit gevoel was helaas schaars omdat hij niet veel liefdes gekend heeft. Verliefd was hij echter constant. Voor het eerste, maar niet per se het beste, meisje waar hij een

band mee had, begon hij gevoelens te krijgen. Dit was uiteraard in de hoop het gevoel van liefde te vinden. Veel van zijn vrienden zagen dit en keurde het gedrag af. Ze steunde hem wel, maar waren hier wel voorbarig over. ‘Owh is Ezequiel alweer verliefd?’ Of iets dergelijks is wat ze wel gedacht zullen hebben. Hij hield van praten over zijn nieuwe ‘crush’ ook al zag hij dat zijn vrienden hier soms gek van werden. In het vierde jaar van de middelbare had hij het weer te pakken. Hij had een prachtig meisje op het oog. Hij had ooit bij haar in de klas gezeten, maar er was toen niets van gekomen. Hij kende genoeg mensen met wie zij omging dus het bruggetje kon gemaakt worden. Zo ook Erol. Erol was zijn kameraadje en zijn beste vriend. Vanaf de brugklas kende ze elkaar al en die band was nog steeds in tact. Hij had Erol leren kennen toen hij geïnteresseerd was in een vriendin van hem, wat overigens nooit wat was geworden. Erol kende zijn nieuwe doelwit wel en had een manier gevonden om ze aan elkaar voor te stellen.

‘Weet je wel zeker dat je dit wilt?’ Vroeg Erol.

‘Is zij niet wat meer je type?’ Hij keek onopvallend naar het bankje waar ze altijd zaten.

‘Nee...’ Antwoorde hij volmondig. ‘...ze is een goede vriend, net als jij. Meer niet.’

Erol liet zijn twijfels merken maar besloot uiteindelijk te helpen. Uiteindelijk kwam Erol zelfs met zijn eigen plan, wat uitmondde tot een succes. Ezequiel was nu in het bezit van haar email adres waardoor zaken eindelijk in gang gezet konden worden. Zo gezegd zo gedaan. Hij voegde haar toe op de chat en er werden wat woorden gewisseld. Uiteindelijk kwam het gesprek stil te liggen en hij had na die dag niet veel bijzonders meer van haar vernomen. Nadat hij van wat drinken halen terug kwam, zag hij een nieuw berichtje.

‘Ik ben over naar volgend jaar.’ Zag hij staan op de computer. De afzender was het meisje waar Erol eerder op de dag naar wees. Ze spraken nog de hele dag door om vervolgens de volgende ochtend door te gaan. Uiteindelijk waren ze het chatten zat en besloten af te spreken.

‘Niets bijzonders...’ Dacht hij.

‘...gewoon even lekker uit huis en babbelen met een goede vriendin.’ Ze spraken af bij haar thuis. Ze had laatst haar kamer opnieuw ingericht en hij werd uitgenodigd om een kijkje te nemen. Toen hij aankwam voldeed ze niet aan zijn verwachtingen. Op school zag ze er altijd anders uit. Wel leuk, maar veel gesloten kleding. De combinatie van een simpel shirtje met een joggingbroek was geen onbekend gezicht als hij haar zag lopen, wat het contrast met vandaag zo groot maakte. Zo droeg ze een hemdje met een kort, roze rokje. Een aangename verrassing. Later bleek zelfs dat ze dit bewust en speciaal had gedaan voor hem. Ze spraken een hele tijd over van alles en nog wat. Het begon heel normaal over school. Later werd het wat persoonlijker, spraken ze over de liefde en wisselden allerlei gedachtes uit.

‘Moet hij niet naar huis.’ Riep haar moeder die onderaan de trap stond tegen een uur of half tien.

‘Hij gaat over een halfuurtje weg.’ Schreeuwde ze terug zodat haar moeder haar kon horen. Een halfuur later liepen ze dan toch naar beneden.

‘Wil je nog wat drinken voor je gaat?’ Vroeg ze maar hij schudde zijn hoofd. Hij bedankte haar moeder voor de gastvrijheid en liep richting de deur om zijn fiets te pakken.

‘Ik loop nog wel even met je mee.’ Zei ze terwijl ze de deur voor hem openhield. In het steegje achter haar huis bleven ze nog even staan.

‘Ik vond het gezellig, moeten we snel weer doen.’ Zei hij.

‘Gaat zeker gebeuren.’ Bevestigde zij op haar beurt.

‘Voorzichtig hé, het is al donker.’

Heel even staan werd een halfuur een op warme zomernacht. Ze maakte nog wat grappen over een poesje dat in het steegje langskwam. Gierend van het lachen pakte zij hem vanachteren beet. Zo’n een knuffel die je totaal niet ziet aankomen. Ze pakte hem stevig beet en probeerde hem op te tillen. Hij voelde een raar gevoel in zijn buik. ‘Ik ga nu wel echt weg, het is al half elf geweest.’ Zei hij toen hij niet wist wat hij met zijn gevoel moest doen.

Ze stemde in en gaf hem nog een stevige knuffel.

‘We sms-en later nog wel, toch? En laat me weten als je thuis bent.’

Hij knikte, pakte z’n fiets en reed weg. Hij keek nog even achterom en zag haar zwaaien.

‘Wat een geweldig gevoel...’ Dacht hij. ‘...misschien had Erol toch gelijk. Misschien is ze wel meer dan een goede vriendin.’

Hij besloot dat in de resterende dagen van de vakantie uit te zoeken. Na een bezoek aan de mondhygiëniste besloot hij haar te bellen.

‘Heb je zin om de stad in te gaan? Daarna kunnen we naar mij gaan. Dan heb je mijn huis ook een keer gezien.’ Ze had geen plannen voor die dag en zei dus dat hij haar op kon komen halen en daar zei hij geen ‘nee’ tegen. Die vakantie groeiden ze meer naar elkaar toe en ook op school waren ze niet meer bij elkaar weg te slaan. Op een middag vroeg hij haar om bij hem thuis een film te komen kijken. Zoals gewoonlijk was hij op zijn fiets en zij kwam achterop mee naar zijn huis. Onderweg naar zijn onderkomen vroeg ze of er een supermarkt in de buurt was, waarna Ezequiel even doorreed. Ze stonden een tijdje in de winkel omdat hij geen keuze kon maken en ze niet alleen iets voor

haarzelf mee wilde nemen. Nadat ze eenmaal compleet waren gingen ze richting zijn huis. Ezequiel liep meteen naar boven en probeerde nog vlug wat op te ruimen. Hij keek zijn kamer in en zat even na te denken.

‘Ik heb een eenpersoons bed en ik hou van me ruimte.’

Om te zorgen dat zij van de film kon genieten en toch comfortabel kon zijn, ging hij eerst zelf liggen, legde een kussen op zichzelf, waardoor zij op datzelfde kussen kon liggen. Ze genoten van de film en lagen vaak in een deuk. Het was echter minder geslaagd dan hij in gedachten had. Hij had gehoopt hier zijn slag te kunnen slaan. Echter, de film was afgelopen en hij had niets ondernomen, ondanks het feit dat ze dichterbij elkaar waren gaan liggen. Ook het kussen was inmiddels verdwenen. Na de film bleven ze nog even uitgebreid liggen tot haar telefoon afging. Aan haar gezicht te zien was het een belangrijk telefoontje.

‘Ja, dat klopt.’ Zei ze. Ezequiel probeerde mee te luisteren maar hij ving niet meer op dan:

‘Ik heb goed nieuws en minder goed nieuws.’

Ze was hierna even stil. Hij hoorde zachtjes de andere kant maar besloot niet meer zijn best te doen om mee te luisteren. Toen ze de verbinding verbrak merkte hij dat ze niet meer in de stemming was om gezellig te doen. Ze was behoorlijk van slag en uitte haar ongenoegen aan hem. Hij probeerde haar een hart onder de riem te steken met wat positieve woorden. Na een aantal stille minuten, toen ze weer wat gekalmeerd was, liet hij haar hoofd rusten op zijn borst en aaid hij haar hoofd zachtjes.

‘Het was nu, of nooit meer.’ Dacht hij toen hij zich de situatie realiseerde. Hij begeleide haar hoofd langzaam naar boven tot zijn lippen in haar nek lagen en begon haar zachtjes te kussen. Ze zei niets. Hoewel hij de spanning bijna niet kon houden, nam hij met haar nek geen genoegen. Opnieuw plaatste hij zijn hand op haar hoofd en

stuurde deze nog iets meer omhoog. Hij duwde haar hoofd wat van het zijne af en zocht haar lippen. Zijn hart klopte wel drie keer zo hard als normaal, maar ze zoende hem terug.

'Gelukkig...' Dacht hij.

'...ze is zo veel meer dan een goede vriendin.'

No.3 Zij

Zij heette Gianna. Uitgesproken als Djie-anna. Een ieder die haar kende heeft dit vaak genoeg moeten horen.

'Je spreekt het uit op z'n Engels oftewel 'Djie' met een Nederlandse 'Anna' erachter en schrijft het 'gee, ieee, aa, en, en, aa.'

Ze maakte anderen altijd duidelijk dat dat de enige goede manier was omdat het vaak genoeg verkeerd werd uitgesproken of verkeerd werd geschreven. Gianna was een heel gewoon meisje, althans, dit vond zij zelf. Andere hadden altijd bewondering voor haar, al zag ze dit zelf niet omdat ze een heel bescheiden karakter had. Ze deed gewoon haar eigen ding en vond het allemaal wel best. Als ze eenmaal een lekker plekje had gevonden om te liggen, kwam ze daar voorlopig niet meer vanaf. Behalve om iemand te helpen. Ze stond altijd klaar voor mensen, of ze het nou nodig hadden of niet.

De beste vriendin van Gianna was Vera. Ze kende elkaar al sinds kleins af aan en ondanks ruzies wisten ze elkaar altijd te vinden als het nodig was. Vergeleken met hun band waren Ezequiel en Erol vreemdelingen. Het waren beste vriendinnen, maar als je had gezegd dat het zusjes waren had iedereen dat ook geloofd. Toch was Gianna net als Ezequiel meer op zichzelf. Als ze uitgenodigd werd om ergens naar toe te gaan zei ze geen 'nee', maar het liefst lag ze de hele dag in bed. Gianna was ouder dan Ezequiel en hoewel het nog geen anderhalf jaar scheelde, moest zij er in het begin toch aan wennen. Ezequiel had er totaal geen problemen mee en naarmate de tijd verstreek deelde ook

Gianna die mening. Dat ze ouder was betekende ook dat ze meer lasten met zich mee droeg. Er waren verschillende vaste lasten die zij betaalde met een min of meer vaste baan. Ze was een hardwerkende, jonge vrouw die daarnaast ook nog naar school ging. Dit vergde bijna al haar energie. Met wat passen en meten was er ook nog wat tijd over voor een vriendje, al vond die het soms niet genoeg.

Gianna was een klein meisje, hoogstens 1 meter 65. Ze had lang, donkerbruin haar waar velen jaloers op waren. Evenals haar figuur. In de hedendaagse cultuur zou ze zeker een ruimvoldoende krijgen. Niet te dun en niet te dik. Een schattig gezicht en een wonderschone lach. Een lach die werd omringt met volle lippen. Leuk om te zien en even leuk om te hebben. Ze was niet het type voor make-up en in tegenstelling tot andere meisjes, had zij het ook echt niet nodig. Toch was ze wel een echt meisjes-meisje. Ze hield van kleding, winkelen, dansen, films kijken, was onzeker over zichzelf en haar lievelingskleur was roze. Hier stond dan weer tegenover dat ze vaak niet bezig was met haar figuur en gewicht zoals velen. Gianna hield van eten en zat er niet verlegen om zich zo nu en dan vol te stoppen met snoep. Ze had niet echt een favoriet snoepje, als het maar zuur was. Dit was onlosmakelijk verbonden was met haar verslaving aan citroen, hoewel dat nooit officieel was vastgesteld. Ze gebruikte het vaak tijdens het koken en wanneer er een halve citroen overbleef, verdween deze in Gianna haar mond. Het was absoluut niet iemand die je iedere dag ziet en dat was deels wat Ezequiel zo leuk vond aan haar.

In het jaar dat Gianna op school was gekomen bij Ezequiel zaten ze niet in dezelfde klas, maar hij stond wel op klassenlijst met Vera. Tijdens gym had Ezequiel een bal

tegen Vera haar hoofd aan gegooid, waarna hij direct zijn excuses aanbood. Van het een kwam het ander en na een poosje waren ze goed met elkaar bevriend. Vera vertelde hem vaak verhalen over Gianna en toen de twee dames ruzie hadden, kon ze altijd bij hem terecht. Vera bevestigde Ezequiel's mening.

'Gianna is niet je dagelijkse meisje.' Sprak Vera lovend. 'Natuurlijk heeft ze wel zo haar dagen, maar over het algemeen is ze niet zo bezig met jongens. Ze is een heel onafhankelijk meisje, dat haar zaakjes eerst zelf op orde wilt hebben voor ze ook maar denkt aan een relatie.' Ze glimlachte even en zei toen: 'Maar als ze in een relatie zit gaat ze er ook helemaal voor. Ze zal er alles aan doen om ervoor te zorgen dat beide kanten zo gelukkig mogelijk worden.'

Daarna vroeg hij Vera naar haar vorige relaties.

'Ze heeft wel wat relaties gehad maar ik was niet altijd positief over haar keuzes. Ze koos – in mijn ogen – jongens die niet bij haar paste. Bovendien zag ik dat deze jongens haar niet goed behandelde. Geen fysiek geweld of zo, maar alles kwam vooral vanuit Gianna. De liefde in haar relaties kwam vaak maar vanaf een kant en dat was die van haar.'

Dit riep aan de ene kant een rot gevoel op bij Ezequiel, maar hij zag hierdoor wel de mogelijkheid om haar te laten zien dat het ook anders kon. Toen hij Vera vertelde dat hij een oogje op Gianna had was ze blij voor haar vriendin.

'Je bent een goede jongen en ik vind – samen met vele andere – dat je goed bij Gianna past. Je lijkt me niet het type jongen dat Gianna hetzelfde aandoet als die anderen in het verleden.'

Helaas hadden Vera en Gianna in die periode ruzie, waardoor hij niet aan Vera kon vragen of Gianna hem ook zag zitten. Toch was ze hier wel van overtuigd.

‘Jullie zijn best wel naar elkaar toe gegroeid de laatste tijd. Misschien moeten jullie wat gaan doen in de vakantie, om te kijken of er ook buiten school iets is tussen jullie.’

In de vakantie die daarop volgde waren ze inderdaad dichter naar elkaar toe gegroeid en na een middag bij hem thuis, nadat de school weer was begonnen, hadden ze zelfs gezoend. Gianna vond het fijn, maar vond het toch iets te snel gaan. Ze besloot daarom alleen close te zijn met hem als ze alleen waren. Ze wilde niet dat iemand op school het te weten kreeg. Het feit dat Gianna nog in een relatie zat met een ander, was hier absoluut geen onbelangrijke factor in. Niet veel mensen wisten dat van haar, maar ze wilde geen ‘reputatie’ opbouwen op school.

De dagen gingen voorbij en niemand – behalve natuurlijk Erol en Vera – wist wat er aan de hand was tussen hun twee, al waren er wel wat mensen die het een en ander door leken te hebben. Hoewel er wel werd afgesproken dat ze niets zouden doen met iemand anders, waren ze niet officieel een stel. Gianna wilde het eerst uitmaken met haar vriend. Het klinkt veel makkelijker dan het was. Haar vriend was in het buitenland en ze stond erop het in zijn gezicht te zeggen en het niet via een laf en lullig berichtje of telefoongesprek uit te maken. Ezequiel had hier begrip voor, maar was niet van plan hierdoor minder van haar te genieten. Gelukkig was het altijd gezellig als ze na school bij elkaar waren. De ene keer bij Gianna thuis, de andere keer bij Ezequiel. Op een middag, eind september, was het zover. Ze had afgesproken met haar toenmalige vriend om dat hoofdstuk af te sluiten.

De weg naar Gianna haar hart had Ezequiel al belopen, maar er was nu ook ruimte voor hem binnenin. Hoewel haar vrijgezellenstatus innig gevierd werd door beiden, heeft ze zichzelf bijna een maand vrijgezel mogen noemen.

‘Me moeder vroeg of ik met me broertje in de herfstvakantie naar een overdekte speeltuin wil gaan. Zo een met een ballenbak, springkussens en dergelijke. Heb je zin om mee te gaan?’ Vroeg Ezequiel. Zonder te twijfelen stemde ze in. Die maandag van de herfstvakantie waren ze samen op pad gegaan. Voor het eerst écht iets samen doen. Weliswaar niet alleen, maar het was toch speciaal. Ze gingen elke dag rechtstreeks naar een van elkaars huizen en meer dan dat was het niet. Vandaag was het anders. Vandaag was het speciaal. Eenmaal aangekomen in het speelparadijs ging Gianna samen met Ezequiel’s broertje meteen springen op de springkussens, terwijl Ezequiel een plekje zocht om te zitten en hun spullen neer te stallen. Hij zat te kijken naar de twee kinderen op de springkussens. Hoewel Gianna ouder was, zag hij toch duidelijk het kind in haar naar boven komen, zoals wel vaker het geval was. Op school was ze altijd zo serieus, maar daar buiten was het een heel ander mens. Hij genoot van wat hij zag. Ze was altijd zo gezellig bezig met zijn broertje. Ook met haar eigen neefjes en nichtjes speelde ze altijd fijn. Wellicht kwam dat doordat ze zelf geen jongere broertjes of zusjes had. Ze was de jongste van vier. Ze had twee oudere zussen en een broer, maar die waren al het huis uit. Het liefst wilde Gianna ook snel het ouderlijk nest verlaten, maar wilde eerst kijken of het haar zelfstandig zou lukken. Als zij en Ezequiel erover spraken zei ze dan ook dat hij het niet persoonlijk op moest vatten.

Hij deed dit niet, maar zag haar wel altijd als iemand waarmee hij oud kon worden en hoopte dat zij ook zo dacht over hem. Na een tijdje gesprongen te hebben kwam Gianna zijn kant op.

‘Kom je ook zo?’ Vroeg ze. Hij schudde zijn hoofd alsof hij leek te zeggen dat het niet echt iets was voor hem.

‘Waarom dacht je dat ik jou meegevraagd heb.’ Zei hij plagend. Na wat aandringen ging hij toch maar met haar mee en stonden ze gezellig te springen met z’n drieën. Na de lunch zei Ezequiel met een lach:

‘Laat hem maar even alleen springen, hij kan het best alleen hoor. Blijf jij nou maar even lekker bij mij zitten, anders heb je straks geen energie meer om hem naar huis te dragen.’ Ze lachten en spraken daarna nog een tijdje door.

‘Eigenlijk is het best raar.’ Begon Ezequiel nadat zijn broertje alleen op avontuur ging.

‘We brengen zoveel tijd met elkaar door en je ben niet eens officieel mijn vriendin. Hoelang is het nu al? Drie, vier weken? Eigenlijk zou ik je moeten vragen of je me vriendin wilt zijn, vind je ook niet?’

Gianna bloosde een beetje maar zei verder niets.

‘Weet je wat, ik heb hier een muntje. Als het kop is vraag ik je of je mijn vriendin wilt zijn, maar als het munt is...’

Ezequiel keek Gianna serieus aan, terwijl ze de spanning bijna niet kon houden.

‘En als het munt is?’ Vroeg ze.

‘Als het munt is vraag ik of ik je of ik vriend mag zijn.’

No.4 Tranen

Hij bleef verstijft staan kijken hoe de deur voor zijn neus dichtviel. Hij voelde z'n ogen tranen maar wilde niet toegeven aan het gevoel van verslagenheid. Na de controle over zijn lichaam terug gevonden te hebben, pakte hij zijn mp3 speler en deed zijn oordopjes in. In een verwoede poging om zichzelf van de buitenwereld af te sluiten zette hij het volume op het maximum en liep door de stromende regen richting de bushalte.

'Wat heb ik fout gedaan? Ik begrijp het niet. Waarom... waaraan heb ik dit verdient?' De luide muziek kon zijn gedachtes niet onderdrukken.

Er stonden een paar mensen bij de bushalte en wat hij niet wilde, gebeurde toch.

'Goedenavond.' Hij had moeite met de vreugde waarmee ze spraken.

'Kan je ons vertellen hoe we naar het centrum komen.' Er was een stelletje met een fiets die in de bushalte schuilde voor de regen. Ondanks dat het hem moeite kostte, wist hij zich toch groot te houden en wees ze met een geforceerde glimlach de snelste weg. Toen de bus er eindelijk was begroete hij de chauffeur en liep naar achter. Op het moment dat de bus wegreed, bleef hij kijken naar het stelletje dat nog steeds beschutting zocht waardoor hij bleef denken aan Gianna en hoe zij het samen ook zo fijn hadden vroeger. Hij dacht dat het op zou luchten om er met iemand over te praten dus zocht hij op zijn telefoon naar Erol. Bellen in de bus deed hij niet dus hij verstuurde maar een berichtje.